

Sygn. akt IV Ka 409/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ryszard Małachowski (ref.)
Sędziowie:	SO Maciej Kawalko del. SR Marzanna Kucharczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Daria Kozłowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Agaty Badury

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017r.

sprawy **P. K. (1)**

oskarżonego z art. 158 § 1 kk

M. G.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk

P. K. (2)

oskarżonego z art. 158 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk oraz z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z siedzibą w(...)

z dnia 9 grudnia 2016r. sygn. VI K 163/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu przypisanego oskarżonym czynu kwalifikowanego z art. 158 § 1 kk eliminuje zwrot: „utrata życia lub”,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1/3 wydatków za postępowanie odwoławcze i wymierza każdemu z oskarżonych po 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych opłaty za to postępowanie i do tej kwoty podnosi opłatę należną od oskarżonych P. K. (1) i M. G. za pierwszą instancję.

del. SSR Marzanna Kucharczyk SSO Ryszard Małachowski SSO Maciej Kawalko

Sygn. akt IV Ka 409 / 17

UZASADNIENIE

P. K. (1), M. G. i P. K. (2) zostali oskarżeni o to, że:

1) w dniu 15 marca 2015 roku, około godz. 19.20, w T., gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia Ł. G. narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, w ten sposób, że zadawali mu uderzenia nieustalonym drewnianym kijem, a po przewróceniu się Ł. G. na podłogę kopali go obutymi nogami po całym ciele, powodując powstanie u niego obrażeń w postaci licznych sińców powłok miękkich ciała, czym działali na szkodę Ł. G., to jest o czyn z art. 158 § 1 kk;

a P. K. (2) nadto o to, że

2) w dniu 15.marca 2015 roku, około godz. 19.20, w T., gm. M., działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego drewnianego kija, z zewnątrz budynku, dokonał wybicia 4 podwójnych szklonych szyb okiennych mieszkania nr (...), powodując straty około 700 złotych, na szkodę D. G., to jest o czyn z art. 288 § 1 kk;

3) w miesiącu marcu 2015 roku, w miejscowości T., groził K. G. uszkodzeniem ciała poprzez poobcinanie palców oraz pozbawieniem życia członków rodziny, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest o czyn z art. 190 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w (...) wyrokiem z dnia 9 grudnia 2016r., sygn. akt VI K 163 / 15, uznał oskarżonych P. K. (1), M. G. i P. K. (2) za winnych popełnienia zarzucanego im czynu z art. 158 § 1 kk i za ten czyn, na podstawie art. 158 § 1 kk, wymierzył im kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Uznał oskarżonego P. K. (2) za winnego popełnienia drugiego z zarzucanych mu czynów, to jest występku art. 288 § 1 kk przyjmując, że wartość wyrządzonej tym czynem szkody wyniosła 770 złotych i za ten czyn, na podstawie art. 288 § 1 kk, wymierzył oskarżonemu P. K. (2) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Uznał oskarżonego P. K. (2) za winnego popełnienia trzeciego z zarzucanych mu czynów, to jest występku art. 190 § 1 kk i za ten czyn, na podstawie art. 190 § 1 kk, wymierzył oskarżonemu P. K. (2) karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na 10 złotych.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r., w związku z art. 4 § 1 kk, połączył zasadnicze kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie I i II wyroku w stosunku do oskarżonego P. K. (2) i wymierzył temu oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w związku z art. 4 § 1 kk, wykonanie orzeczonych w punkcie I wyroku kar pozbawienia wolności, wobec oskarżonych P. K. (1) i M. G. oraz wykonanie wobec oskarżonego P. K. (2) kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie IV wyroku, warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 kk, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w związku z art. 4 § 1 kk, wymierzył oskarżonym P. K. (1) i M. G. kary po 100 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na 10 złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 kk, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w związku z art. 4 § 1 kk, na poczet orzeczonych w punktach III i VI wyroku kar grzywny zaliczył oskarżonym okresy ich zatrzymania:

- P. K. (1) od dnia 16 marca 2015r. do dnia 17 marca 2015r., przyjmując, że jest ono równoważne 4 stawkom dziennym grzywny,

- P. K. (2) od dnia 16 marca 2015r. do dnia 17 marca 2015r., przyjmując, że jest ono równoważne 6 stawkom dziennym grzywny.

Na podstawie art. 46 § 1 kk, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w związku z art. 4 § 1 kk, zasądził od oskarżonego P. K. (2) na rzecz pokrzywdzonego D. G. kwotę 770 złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 288 § 1 kk.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądził od oskarżonych P. K. (1), M. G. i P. K. (2) na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w częściach równych, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 oraz art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył opłaty w wysokości P. K. (1) i M. G. po 220 złotych, a P. K. (2) 280 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych P. K. (1), M. G. i P. K. (2). Zaskarżonemu w całości wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisu art. 158 § 1 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do stanu faktycznego ustalonego w sprawie, w szczególności poprzez niezasadne stwierdzenie, że sam tylko udział oskarżonych w zdarzeniu stanowiącym przedmiot rozpoznania, w następstwie którego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci zasinień powłok miękkich ciała, uzasadnia przypisanie im czynu z art. 158 § 1 kk, pomimo iż pokrzywdzony Ł. G. nie został narażony w wyniku zdarzenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, a ponadto ustalony przebieg zdarzenia wskazuje na brak danych na działanie wspólne wszystkich oskarżonych w ramach jednego czynu zabronionego, co uzasadnia ocenę zachowań oskarżonych co najwyżej w kategoriach odrębnych występków ściganych z oskarżenia prywatnego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na treść orzeczenia, poprzez niesłuszne stwierdzenie, że do wartości szkody wyrządzonej przestępstwem zniszczenia mienia wlicza się także koszt dojazdu szklarza na miejsce wyrządzonej szkody z odległej miejscowości, pomimo iż wartość szkody polegającej na wybiciu szyb w oknach powinna być ustalona w postępowaniu karnym wyłącznie w oparciu o koszt wstawienia nowych szyb, który w niniejszej sprawie nie przekracza na dzień orzekania progu rozgraniczającego przestępstwo od wykroczenia,

3) naruszenia przepisu art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu zabronionego z art. 190 § 1 kk przypisanego P. K. (2), w szczególności poprzez przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom K. G. i wydanie wyroku skazującego w sytuacji, gdy brak innych dowodów potwierdzających winę oskarżonego, a K. G. z uwagi na skonfliktowanie z oskarżonym P. K. (2) miał interes w fałszywym pomawianiu oskarżonego o dokonanie przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonych P. K. (1), M. G. i P. K. (2) od popełnienia czynu z art. 158 § 1 kk na szkodę Ł. G., uniewinnienie P. K. (2) od popełnienia czynu z art. 190 § 1 kk oraz o ustalenie, że czyn przypisany P. K. (2) w punkcie 2 wyroku stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 kw i wymierzenie za ten czyn kary za wykroczenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych P. K. (1), M. G. i P. K. (2) okazała się niezasadna, jednakże kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku doprowadziła do konieczności jego zmiany poprzez wyeliminowanie z opisu przypisanego oskarżonym czynu kwalifikowanego z art. 158 § 1 kk zwrotu: „ utraty życia lub ”.

Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych co do

wszystkich czynów przypisanych oskarżonym; postępowanie w przedmiotowym zakresie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy, nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów w odniesieniu do wszystkich trzech czynów wskazanych w części wstępnej wyroku Sądu I instancji.

Odnosząc się konkretnie do zarzutów sformułowanych w apelacji w pierwszej kolejności należało rozważyć zasadność zarzutu obrazy przepisu prawa procesowego, to jest art. 7 kpk w odniesieniu do czynu zarzuconego P. K. (2) z art. 190 § 1 kk. Co prawda jedynym bezpośrednim świadkiem zdarzenia z marca 2015r., opisanym w punkcie 3 części wstępnej wyroku Sądu I instancji, na co powołuje się obrońca, był pokrzywdzony K. G., pod adresem którego P. K. (2) wypowiadał groźby, jednakże powyższy fakt nie dziwi, albowiem oskarżony działał w samochodzie, w którym znajdował się tylko on i K. G., stąd brak innych świadków tego zdarzenia. Wskazać jednak należy, że wbrew zarzutom sformułowanym przez obrońcę P. K. (2), polskiej procedurze karnej obca jest, obowiązująca w prawie rzymskim, zasada „testis unus testis nullus”, w myśl której jeden świadek, to żaden świadek. W polskim prawie karnym zeznania jednego świadka czy wyjaśnienia jednego oskarżonego (współoskarżonego) mogą stanowić wystarczającą podstawę do dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych, pod warunkiem, że ocena takiego jedynego dowodu jest rzeczowa i logiczna oraz, że nie przekracza granic dowolności. W niniejszej zaś sprawie Sąd Rejonowy sprostął temu zadaniu i dokonał prawidłowej oceny zeznań K. G. będącego jedynym świadkiem, i zarazem pokrzywdzonym, bezprawnym zachowaniem P. K. (2). K. G., jak trafnie bowiem ocenił Sąd meriti, w sposób spójny, logiczny i konsekwentny opisał jak przebiegała jego rozmowa z oskarżonym w marcu 2015r. w samochodzie oskarżonego, przyznając przy tym szczerze, że początkowo słowa P. K. (2) uważał za żart. Gdy jednak oskarżony zaczął drażnić temat włamań i zagroził, że jeśli coś jeszcze zginie, to K. G. będzie za to odpowiedzialny, a jak poinformuje kogoś o tym zdarzeniu, to wybije mu całą rodzinę, pokrzywdzony zaczął obawiać się tych gróźb, które stały się dla niego tym bardziej realne po zdarzeniach z udziałem jego brata Ł. G. (k. 34, 303). Powyższa ocena zeznań K. G. dokonana przez Sąd I instancji zasługuje na akceptację Sądu odwoławczego jako, że jest ona kompleksowa i przekonująca oraz uzasadnia dlaczego Sąd ten dał wiarę relacjom tego świadka odnośnie oskarżonego P. K. (2), uznając jednocześnie za niewiarygodne wyjaśnienia tego oskarżonego w zakresie w jakim zaprzeczał on popełnieniu czynu z art. 190 § 1 kk. W konsekwencji słusznie także, mimo istnienia tylko tego jednego dowodu wskazującego na sprawstwo P. K. (2), Sąd I instancji uznał tego oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie 3 części wstępnej wyroku czynu.

Za chybiony należało także uznać zarzut obrazy art. 158 § 1 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. Zdaniem skarżącego w odniesieniu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, odnoszącego się do czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, niezasadnie Sąd Rejonowy uznał, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, albowiem, jak wskazał obrońca, po pierwsze brak jest jakiegokolwiek dowodu na kontakt fizyczny P. K. (2) z pokrzywdzonym, pozostali zaś oskarżeni, tj. P. K. (1) i M. G., nie działali wspólnie, bowiem nie obejmowali swoją świadomością tożsamości czynu. Podejmując rozważania w tym przedmiocie wskazać należy, że Sąd Rejonowy trafnie ustalił, iż wszyscy trzej oskarżeni, tj. P. K. (1), P. K. (2) i M. G., a także ich znajomi z T.: R. S., A. S. i P. K. (3), po meczu piłkarskim, który oglądali w T. z udziałem lokalnej drużyny, postanowili sami wymierzyć sprawiedliwość członkom rodziny G., których podejrzewali o dokonanie kradzieży na szkodę matki P. K. (1). Zamiar dokonania powyższego samosądu słyszeli bowiem S. G. oraz P. G., przy czym ten ostatni, po powrocie do domu, ostrzegł ojca przed tym. Na temat powzięcia powyższego zamiaru przez oskarżonych zeznał w toku postępowania przygotowawczego także R. S., którego depozycje w tym zakresie Sąd meriti trafnie uznał za wiarygodne, zgodne były bowiem ze złożonymi na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśnieniami oskarżonego M. G., który podał, że po rozmowie z pozostałymi oskarżonymi na temat tego, że rodzina G. kradnie, poszedł wraz z nimi pod dom rodziny G. przyznając, że nie mieli planu ataku, a Ł. G. zaatakowali, bo akurat był wtedy pod blokiem. Powyższe zeznania ww. świadków, a także wyjaśnienia M. G., jako że zgodne były ze sobą w tym zakresie, Sąd Rejonowy trafnie ocenił jako wiarygodne, ustalając na ich podstawie, że oskarżeni P. K. (1), M. G. i P. K. (2) wspólnie powzięli zamiar dokonania samosądu na członkach rodziny G.. Wskazać również należy, że wszyscy trzej oskarżeni aktywnie uczestniczyli w pobiciu Ł. G., co wynika nie tylko z zeznań pokrzywdzonego, ale także z zeznań świadka R. S. oraz wyjaśnień M. G.. Oskarżony M. G. wyjaśnił bowiem, że wszyscy trzej oskarżeni bili pokrzywdzonego pięściami po całym ciele, w tym po twarzy, a gdy upadł, kopali go, wyjaśnił także, że pierwszy uderzył go P. K. (1), natomiast P. K. (2) bił go kijem, który przyniósł ze sobą. (k. 476).

Co prawda M. G., w toku kolejnych wyjaśnień, a także w konfrontacji z P. K. (2), zmienił swoje pierwotne wyjaśnienia łagodząc obraz wydarzeń oraz umniejszając swoją oraz pozostałych oskarżonych w nim rolę, jednakże Sąd Rejonowy słusznie dał wiarę jego pierwszym wyjaśnieniom jako, że były one szczerze, spontaniczne, a nadto zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego. Ł. G. także bowiem w swoim zeznaniu przyznał, że P. K. (2) uderzył go kijem w tył pleców, po czym dobiegł do niego P. K. (1) i kopnął go obutą nogą w twarz, a następnie wszyscy oskarżeni bili go po całym ciele i kopali. Podobny obraz wydarzeń zaprezentował w swoich pierwszych zeznaniach także świadek R. S., który zeznał: „(...) złapał go chyba K. i K., oni całą czwórką zaczęli go bić.” (k. 99). Mając na uwadze powyższe brak zatem podstaw, by uznać za trafny zarzut apelującego, iż oskarżeni nie działali wspólnie i w porozumieniu, a nadto, że P. K. (2) nie zadał żadnych ciosów pokrzywdzonemu. Jak trafnie zatem ustalił Sąd Rejonowy oskarżeni działali wspólnie, po uprzednim porozumieniu się co do zamiaru dokonania samosądu na rodzinie G., a nadto wszyscy trzej aktywnie uczestniczyli w zadawaniu ciosów Ł. G..

Na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego rozważenia wymagał jednak dokonany przez Sąd I instancji proces subsumcji poprzez ocenę zachowania oskarżonych w celu ustalenia, czy wyczerpali oni znamiona zarzucanego im w punkcie 1 części wstępnej wyroku czynu z art. 158 § 1 kk. W pierwszej kolejności wskazać należy, że znamię udziału w bójce lub pobiciu wypełnia nie tylko zadawanie ciosów, lecz także wszelkie inne formy zachowania, które w zbiorowym działaniu przyczyniają się do niebezpiecznego charakteru zajścia, jak np. podawanie niebezpiecznych przedmiotów (narzędzi), przytrzymywanie ofiary, blokowanie drogi ucieczki itp. W niniejszej zaś sprawie, jak trafnie ustalił Sąd a quo, P. K. (2) - wbrew zarzutom skarżącego - nie tylko uniemożliwił pokrzywdzonemu ucieczkę odciągając go od drzwi wejściowych budynku, w którym mieszkał i w którym mógłby się schronić przed napastnikami, ale także uderzył go kijem w plecy, a następnie, wspólnie z pozostałymi oskarżonymi, zadawał mu uderzenia rękoma oraz kopał. Trafnie zatem Sąd meriti uznał, że wszyscy trzej oskarżeni, tj. P. K. (1), M. G. i P. K. (2) swoim zachowaniem spowodowali powstanie u pokrzywdzonego obrażeń ciała w postaci licznych sińców powłok miękkich ciała. Wskazać przy tym należy, że przestępstwo z art. 158 § 1 kk jest przestępstwem skutkowym, skutkiem zaś jest narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 kk. Narażenie na niebezpieczeństwo zaś to stworzenie realnej groźby utraty chronionych dóbr. Co istotne przy tym przestępstwo z art. 158 § 1 kk jest typowym przestępstwem konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, nie jest natomiast jego znamieniem spowodowanie efektywnie takiego obrażenia ciała. Może być ono zatem popełnione przy braku doznania jakichkolwiek obrażeń ciała przez pokrzywdzonego lub doznaniu ich w niewielkim zakresie, o ile tylko zaistniało konkretne niebezpieczeństwo powstania wymaganych treścią normy obrażeń. Jednocześnie jednak zauważyć należy, że art. 158 § 1 kk wskazując na dwa alternatywne skutki bójki lub pobicia posługuje się spójnikiem „ albo ”, który oznacza alternatywą rozłączną; prowadzi to do wniosku, iż w niniejszej sprawie należało rozważyć, czy oskarżeni narazili pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, czy też nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk. Mając jednak na uwadze – co prawidłowo ustalił Sąd meriti - że w niniejszej sprawie oskarżony P. K. (2) uderzył pokrzywdzonego kijem w plecy, po czym wszyscy trzej oskarżeni zadawali Ł. G. zarówno ciosy rękoma, jak i kopnięcia obutymi stopami w głowę i w brzuch, a zatem w newralgiczne dla funkcjonowania ludzkiego organizmu miejsca, słusznie uznał Sąd a quo, iż swoim zachowaniem oskarżeni narazili Ł. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo zaistnienia skutków z art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk. Ponieważ zaś Sąd Rejonowy nie analizował, czy oskarżeni swoim zachowaniem narazili Ł. G. na dalej idące skutki w postaci bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia, jednocześnie ustalając, że narazili oni pokrzywdzonego jedynie na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, apelacja zaś wniesiona została wyłącznie na korzyść oskarżonych (art. 434 § 1 kpk), należało wyeliminować z opisu przypisanego oskarżonym czynu z art. 158 § 1 kk alternatywny skutek pobicia w postaci narażenia pokrzywdzonego na utratę życia.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż P. K. (1), P. K. (2) i M. G. dopuścili się czynu z art. 158 § 1 kk, albowiem działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia Ł. G. narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk.

Za chybiony należało uznać podniesiony przez skarżącego zarzut dokonania – w odniesieniu do przypisanego P. K. (2) czynu z art. 288 § 1 kk czynu - błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że do wartości szkody wyrządzonej przestępstwem zniszczenia mienia wlicza się także koszt dojazdu szklarza na miejsce wyrządzonej szkody z odległej miejscowości. Ustosunkowując się do tego zarzutu wskazać należy, że rację ma Sąd meriti, iż wartość szkody w przypadku spowodowania uszkodzenia mienia obejmuje wszystkie wynikające z tego czynu koszty, które należy ponieść, aby przywrócić uszkodzoną rzecz do stanu poprzedniego. Wskazać przy tym należy, że w przypadku, gdy wysokość szkody w sposób bezsporny została udowodniona w ramach postępowania karnego, wybór orzekania odszkodowania w części zamiast w całości stanowiłoby naruszenie art. 46 kk. W niniejszej zaś sprawie, jak wynika z opinii biegłego sądowego ds. wyceny nieruchomości wartość szkody wyrządzonej przez P. K. (2) czynem polegającym na wybiciu 4 podwójnych szklonych szyb okiennych w mieszkaniu D. G. obejmuje nie tylko wymianę tych szyb, ale także koszt dojazdu szklarza do miejscowości T., albowiem w miejscowości tej nie ma szklarza. Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy trafnie uznał, przyjmując za biegłym, że wartość szkody wyniosła 770 zł, iż P. K. (2) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 288 § 1 kk.

Sąd odwoławczy nie znalazł także podstaw do korekty zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru kar orzeczonych wobec P. K. (1), M. G. i P. K. (2). W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawę rozstrzygnięć w przedmiotowej sprawie, stosownie do treści art. 4 § 1 kk, stanowiły przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r., jako że były one względniejsze dla oskarżonych.

Podejmując rozważania w zakresie rodzaju i wymiaru kary wymierzonych przez Sąd Rejonowy oskarżonym wskazać należy, że ferując rozstrzygnięcie w tym zakresie wobec oskarżonych, za przypisany im czyn z art. 158 § 1 kk, Sąd Rejonowy trafnie wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości tego czynu, na korzyść zaś oskarżonych poczytał ich uprzednią niekaralność za przestępstwa oraz prowadzenie ustabilizowanego trybu życia i wymierzył im kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności. Zasadnie także – w odniesieniu do czynu z art. 288 § 1 kk - uwzględniając wartość uszkodzonego mienia, natężenie złej woli i motywy, którymi kierował się P. K. (2), Sąd I instancji wymierzył mu za ten czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za występki zaś z art. 190 § 1 kk – karę grzywny. Mając zaś na uwadze, że ww. czynów, za które wymierzone zostały kary pozbawienia wolności, P. K. (2) dokonał w bliskiej odległości czasowej i z tych samych pobudek, Sąd meriti słusznie wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Trafnie także, uwzględniając uprzednią niekaralność oskarżonych, a także prowadzenie przez nich ustabilizowanego trybu życia, Sąd Rejonowy uznał, iż zasługują oni na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu odwoławczego orzeczone wobec P. K. (1), M. G. i P. K. (2) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres 2 lat próby będą wystarczające dla osiągnięcia wobec nich celów kary, a w szczególności zapobiegną ich powrotowi do przestępstwa. Dodatkowo, by wymierzone P. K. (1) i M. G. kary o charakterze nieizolacyjny stanowiły dla oskarżonych realną dolegliwość, Sąd Rejonowy trafnie wymierzył, za przypisane im czyny, także grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych. W oparciu zaś o sytuację materialną i rodzinną oskarżonych wysokość pojedynczej stawki prawidłowo ustalił na kwotę 10 zł.

Tak argumentując, Sąd odwoławczy, na podstawie art. 437 § 1 kpk, zmienił częściowo zaskarżony wyrok w sposób wyżej opisany, zaś w pozostałej części utrzymał go w mocy.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 633 kpk w zw. z art. 636 § 2 kpk, zaś o opłatach na mocy art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983r., nr 49, poz.223 ze zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonych od zapłaty tych należności.

del. SSR Marzanna Kucharczyk SSO Ryszard Małachowski SSO Maciej Kawalko